

Libris .RO

Charade
Respect pentru oamenii și cărți
Sandra Brown

Copyright © 1994 Sandra Brown

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.

și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA

de Warner Books, Inc., New York

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

A doua viață

Sandra Brown

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

A doua viață / Sandra Brown;

trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3957-8

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

A doua viață

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

LITERA®
2019

capitolul 1

10 octombrie 1990

- Cat, trezește-te! Avem o inimă disponibilă!

Cat Delaney răzbătu cu greu prin mlaștina de somn indus de medicamente către malul treziei. Deschizând ochii, încercă să se concentreze asupra lui Dean. Imaginea era încețoșată pe margini, dar zâmbetul îi era larg, strălucitor și cât se putea de limpede.

- Avem o inimă disponibilă pentru tine, repetă el.

- Serious? întrebă ea, cu glas răgușit și slăbit.

Se internase știind clar că avea să plece din spital fie cu o inimă nouă, fie într-un dric.

- Echipa de prelevare o aduce cu avionul, sunt pe drum.

Doctorul Dean Spicer se întoarse să vorbească cu ceilalți angajați ai spitalului care intraseră cu el la Terapie intensivă. Îi putea auzi glasul, dar vorbele sale nu păreau a avea noimă.

Visa? Nu, Dean îi spusese clar că se aducea o inimă. O inimă nouă - pentru ea! O viață!

Dintr-odată, simți un val de energie mai puternic decât avusese parte de luni întregi. Se ridică brusc în șezut pe patul de spital și începu să vorbească precipitat cu asistentele și tehnicienii care roiau în jurul ei, înarmați cu acele și cateterele cu care voiau să o înțepe și să o împungă.

Intruziunea medicală în țesuturile și orificiile corpului ei devenise o obișnuință a traiului ei de zi cu zi, astfel încât abia dacă o mai observa. În ultimele câteva luni, i se prelevase o cantitate atât de mare de lichide corporale că s-ar fi putut umple cu ele un întreg bazin

olimpic. Slăbise considerabil și nu mai avea multă carne pe scheletul minion.

- Dean? Unde s-a dus?

- Aici sunt. Cardiologul ei se strecură printre ceilalți până lângă pat și o prinse ferm de mână. Ți-am spus eu că o să facem rost de o inimă în timp util, nu-i așa?

- Nu ți-o lua în cap. Voi, doctorii, sunteți toți o apă și-un pământ. Niște înfumurați.

- Mă rănești profund. Doctorul Jeffries, chirurgul cardiolog care avea să facă transplantul, intră în încăperea ca și cum ar fi fost la plimbarea sa de seară - pe apă. Se potrivea perfect stereotipului la care făcuse referire Cat. Îi recunoștea talentul, avea încredere în priceperea lui, dar la nivel personal îl disprețuia.

- Ce cauți aici? întrebă ea. N-ar trebui să fii în sala de operație, sterilizându-ți instrumentarul!

- Asta e cumva o aluzie obscenă?

- Dintre noi doi, se pare că tu ești geniul. Dă-ți seama singur.

- La fel de contondentă ca întotdeauna. Dar cine te crezi, vreo vedetă de televiziune?

- Fix așa.

Imperturbabil, chirurgul întoarse capul către asistentă-șefă de la Terapie intensivă.

- Pacienta are febră?

- Nu.

- Are vreo răceală la cap? Vreun virus? Vreo infecție?

- Ce faci? întrebă autoritar Cat, iritată. Încerci să dai înapoi acum? Vrei să-ți iei liber în seara asta, doctore? Ți-ai făcut alte planuri?

- Verificam doar, să fiu eu sigur că ești bine.

- Sunt bine. Ia inima, taie-mă și fă schimbul. Anestezia e opțională.

Chirurgul îi întoarse spatelul și ieși țanțos.

- Ticălos arogant, mormăi ea.

- Ai face bine să nu-l jighești așa, spuse Dean, chicotind. O să ai nevoie de el în seara asta.

- Cât trebuie să așteptăm?

- Un timp.

Cat îl presă să fie mai clar, dar el nu vru să adauge nimic în plus. Încurajată să se odihnească, dar surescitată de adrenalină, rămase perfect trează, privind fix ceasul în timp ce orele se scurgeau încet. Nu era într-atât de emoționată pe cât era de entuziasmată.

Veștile despre transplantul care avea să aibă loc se răspândiseră prin tot spitalul, din gură-n gură. Asemenea intervenții erau destul de obișnuite, dar tot stărneau admirație și emoții. Mai ales cele de inimă. În timpul nopții, la ea veniră tot felul de vizitatori care să-i facă urări de bine.

Fu îmbăiată în iod, care era lipicios și neplăcut, iar pielea îi căpătă o nuanță nesuferită de auriu de la el. Înghiți cu greu prima ei doză de ciclosporin, medicamentul vital împotriva respingerii transplantului. Lichidul fusese amestecat în lapte cu ciocolată, într-o încercare zadarnică de a-i masca gustul de ulei de măsline. Încă se mai plângea de el când Dean intră precipitat cu vestea pe care o așteptase atât.

- Sunt pe drum de la aeroport cu inima ta cea nouă. Ești pregătită?

- E papa catolic?

Bărbatul se aplecă și o sărută pe frunte.

- Acum o să mă duc jos, să mă pregătesc pentru operație. O să fiu acolo, cu Jeffries, pe tot parcursul operației, urmărindu-i fiecare mișcare. Se opri o clipă. O să fiu cu tine pas cu pas pe drumul ăsta.

Cat îl apucă de mână.

- Când o să mă trezesc, vreau să știu imediat dacă în piept am inima cea nouă.

- Bineînțeles.

Auzise de alți pacienți care necesitau un transplant și care fuseseră informați că se prelevase o inimă compatibilă. Un cunoscut de-al ei chiar fusese pregătit pentru operație și anesteziat. Când ajunsese inima, doctorul Jeffries o inspectase și refuzase să o transplanteze, spunând că nu era destul de bună. Pacientul nu-și revenise

nici acum din trauma emoțională suferită, care îi agrava afecțiunea cardiacă gravă.

Acum, cu o forță surprinzătoare, Cat trăgea de mâneca sacoului Armani pe care îl purta Dean.

– În clipa în care ies din sală, vreau să știu dacă am o inimă nouă. Bine?

Dean îi acoperi gura cu palma și dădu aprobator din cap.

– Ai cuvântul meu de onoare.

– Doctore Spicer, vă rog, îl chemă o asistentă.

– Ne vedem în sala de operații, dragă.

După plecarea lui, totul se desfășură cu o iuteală remarcabilă. Cat strângea balustradele laterale ale târgii în timp ce era purtată pe coridoarele spitalului. Când pătrunse prin ușile duble, era pregătită pentru strălucirea orbitoare a sălii de operație, unde cei din personalul medical, cu chipurile acoperite de măști, se mișcau de colo-colo rapizi și concentrați, dornici să își facă datoria.

Privind dincolo de becurile suspendate deasupra mesei de operație, văzu mai multe chipuri care priveau prin panourile de sticlă care delimitau rândurile de scaune pentru cei care voiau să observe operațiile.

– Văd că am atras un public destul de numeros. Oamenii ăia de-acolo au bilete și programe tipărite? Cine sunt? Hei, ziceți ceva! Sunt singura de-aici capabilă să vorbească? Ce faceți acolo?

Unul dintre personajele îmbrăcate în uniforme medicale și cu mască pe față scoase un geamăt.

– Unde-i doctorul Ashford?

– Vin acum, răspunse anestezistul, intrând cu un aer relaxat.

– Slavă Domnului că ai venit. Sedează-o, ca să putem să ne facem treaba, bine?

– E gură-spartă, o adevărată pacoste.

Cat nu le-o luă în nume de rău, știind că nu voiau să o jignească. Ochii de deasupra măștilor chirurgicale

zâmbeau. Starea de spirit din sala de operații era veselă, iar ea chiar prefera să fie așa.

– Dacă vă jigniți mereu pacienții, nici nu mă mir că purtați măști să vă ascundeți identitățile. Niște lași, asta sunteți.

Anestezistul își ocupă poziția, lângă masă.

– Am înțeles că ești un pic cam agitată și cam faci valuri pe aici, domnișoară Delaney.

– E scena mea cea mare. O să-mi joc rolul fix cum vreau eu.

– O să te descurci de minune.

– Mi-ai văzut inima cea nouă?

– Eu nu am acces la comori, doar aburesc pacienții. Acum relaxează-te. Îi șterse dosul palmei cu un tampon de vată, pregătind-o pentru acul perfuziei. O să simți o mică înțepătură.

– Ei, sunt obișnuită cu înțepăturile celor din jur.

Toți cei din sală izbucniră în râs.

Doctorul Jeffries se apropie de masă, însoțit de Dean și de doctorul Sholden, cardiologul la care o trimisese Dean când renunțase să îi mai fie doctor curant din motive personale.

– Cum stăm? întrebă doctorul Jeffries.

– Trebuie să mai lucrezi la scenariu, doctore, spuse Cat, disprețuitor. „Cum stăm?” ar trebui să fie replica mea.

– Am studiat inima, răspunse el calm.

Cat trase aer adânc în piept, în așteptare, după care se încruntă la el.

– Folosim și noi pauzele astea tensionate în serial, ca să mărim suspansul. E un truc ieftin. Spune-mi odată despre inimă!

– E frumoasă, zise doctorul Sholden. Arată superb. E numai bună pentru tine.

Cu colțul ochiului, Cat remarcă un grup de tehnicieni care se agitau în jurul unei lăzi frigorifice.

– Când o să te trezești, o să bată în pieptul tău, îi spuse Dean.

- Ești pregătită? întrebă doctorul Jeffries.
 Dacă era pregătită.

După cum era și firesc, avusese anumite îndoieli când se adusese în discuție pentru prima oară chestiunea transplantului. Dar crezuse că își îndepărtase toate aceste ezitări până acum.

O luase pe o pantă ușor descendentă după ce Dean îi diagnosticase boala de inimă. Medicamentele îi alungaseră un timp oboseala cronică și lipsa de energie, dar, așa cum îi spusese el, în fond nu exista nici un leac pentru boala ei. Chiar și atunci, refuzase să accepte cât de bolnavă era, de fapt.

Abia când începuse să se simtă într-adevăr bolnavă, când și să facă un duș devenise un calvar și să mănânce o porție de mâncare ajunsese o probă de rezistență își dăduse seama că boala ei ar putea fi într-o stare avansată.

- Am nevoie de o inimă nouă.

Până în momentul în care le anunțase acest lucru directorilor rețelei de televiziune, aceștia habar nu avuseseră de boala ei. Restul actorilor și tehnicienii care lucrau la serialul de televiziune *Trecători*, cu care lucra zi de zi, nu văzuseră paloarea edificatoare de sub machiajul pe care îl purta. Acestora, ca și sus-pușilor rețelei de televiziune, nu le venise să creadă, o reacție previzibilă. Nimeni nu voia să creadă că vedeta lor, Cat Delaney, câștigătoarea a trei premii Emmy, al cărei personaj - Laura Madison - era crucial pentru povestea din *Trecători*, era bolnavă. Grație susținerii lor neabătute și folosindu-și din plin talentul actoricesc și personalitatea exuberantă, îi continuase activitatea.

Totuși, într-un final, ajunsese la un punct în care, oricât de hotărâtă era, nu mai putuse efectiv să țină pasul cu programul încărcat, așa că își luase un concediu de la serial.

Pe măsură ce starea ei de sănătate continuase să se înrăutățească, slăbise într-atât încât numeroșii ei fani n-ar mai fi recunoscut-o. Avea cearcăne întunecate pentru

că nu putea să doarmă, chiar dacă era tot timpul epuizată. Degetele și buzele îi deveniseră vineții.

În ziarele de scandal apăruseră articole că ar fi suferit de tot felul de boli, de la rubeolă la SIDA. În mod normal, această exploatare crudă din partea presei ar fi înfuriat-o și ar fi supărat-o, dar nu avea energia necesară pentru asta. În loc de asta, o ignorase și preferase să se concentreze asupra supraviețuirii.

Boala îi devenise atât de gravă, depresia atât de profundă încât, într-o după-amiază, îi spusese lui Dean:

- M-am săturat până peste cap să fiu atât de slăbită și de inutilă, aș prefera să trecem la generic și cu asta, basta.

Dean rar îi lua în seamă comentariile despre moarte, chiar și cele făcute în glumă, dar în această zi simțise nevoia ei de a-și spune cu voce tare gândurile sumbre care o bântuiau.

- Ce-i în mintea ta?

- Discut zi de zi cu Moartea, recunosc eu încet. Mă târguiesc cu ea. În fiecare zi, la răsărit, îi zic: „Mai lăsa-mi încă o zi. Te rog. Încă una, atât“. Văd tot ce fac ca fiind posibil să fie pentru ultima oară. E oare ultima oară când privesc ploaia, ultima oară când mănânc ananas, ultima oară când ascult un cântec de-al celor de la Beatles? Își ridică ochii către ai lui. M-am împăcat cu Dumnezeu. Nu mi-e frică de moarte, dar aș prefera să nu fie dureroasă și înspăimântătoare. Cum o să fie când o să se termine totul?

Dean nu îi desconsiderase superficial aceste griji, ci îi răspunsese cu sinceritate.

- Inima ta pur și simplu n-o să mai bată, Cat.

- Fără surle și trâmbițe?

- Fără. N-o să fie dureros, ca un atac de cord. N-o să simți înainte nici un fel de furnicături în braț sau așa ceva. Inima ta pur și simplu...

- O să se dea bătută.

- Da.

Această discuție avusese loc cu doar câteva zile în urmă. Acum, printr-un capriciu al sortii, viitorul ei își schimbase cursul și se îndrepta către viață.

Totuși, dintr-odată, își dădu seama că, pentru ca doctorii să instaleze inima cea nouă, era nevoie să i-o scoată pe cea veche. Era un gând care îi dădu fiori. Deși îi era foarte ciudă pe organul acela defect care îi acaparase viața de doi ani încoace, simțea și o afecțiune inexplicabilă pentru el. Da, de-abia aștepta să scape de inima bolnavă, dar i se părea că toți păreau obscen de veseli că urmau să i-o scoată din piept.

Bineînțeles, era prea târziu să mai aibă asemenea îndoieli. În plus, această operație era relativ simplă în comparație cu alte intervenții pe cord deschis. Tăiat. Scos. Înlocuit. Închis.

Cât așteptase un donator, cei care se ocupau de transplant îi pusese rău tot felul de întrebări. Cat îi angrenase în discuțiile ample și își însușise cantități vaste de informații pe cont propriu. La ședințele grupului de sprijin din care făcea parte, alcătuit din toți pacienții din zonă care așteptau un transplant de inimă, erau scoase la iveală și împărtășite toate temerile lor. Conversațiile lor erau interesante și generau tot felul de gânduri, pentru că transplantul de organe era o chestiune complexă și controversată. Fiecare avea o părere diferită, bazată pe emoții, convingeri spirituale, morale și aspecte legale.

Pe parcursul lunilor de așteptare, Cat își lămurise toate aspectele neclare și era împăcată cu decizia ei. Cunoștea foarte bine riscurile pe care le presupunea intervenția și era pregătită pentru ororile care o așteptau în sala de Terapie intensivă, pe parcursul refacerii. Accepta și posibilitatea că organismul ei ar putea respinge inima cea nouă.

Și totuși, singura ei alternativă la transplant era moartea sigură – și asta destul de repede. Având în vedere acest lucru, nu prea avea de ales, de fapt.

– Sunt pregătită, rosti ea, sigură pe sine. A, stați un pic, încă ceva. Cât sunt sub efectul anesteziei, dacă încep să cânt osanale vibratorului proprietate personală, să știți că nu e absolut nimic adevărat.

Aceste cuvinte iscară un val de râsete înfundate de măștile chirurgicale.

Câteva secunde mai târziu, căldura fluidă a anestezicului începu să i se strecoare în sânge, împrăștiind o relaxare mătăsoasă. Se uită la Dean, zâmbi și închise ochii poate pentru ultima oară.

Și chiar înainte ca starea de inconștiență să o paralizeze complet, avu un ultim gând care răbufni o dată, strălucitor, ca o stea care explodează cu o secundă înainte de dezintegrarea totală.

„Cine a fost donatorul?”

capitolul 2

10 octombrie 1990

– Cum poate fi divorțul un păcat mai mare decât asta? întrebă el.

Stăteau întinși pe patul pe care, de obicei, ea îl împărțea cu soțul ei, care în momentul de față era la serviciu, la fabrica de ambalare a cărnii. Din cauza unei scurgeri de gaze, clădirea de birouri unde lucrau fusese evacuată pentru tot restul zilei, așa că profitau de câteva ore libere apărute pe neașteptate.

Aerul din dormitorul mic și înghesuit era împregnat cu aroma fierbinte a împreunării. Sudoarea de pe pielea ei se usca încet-încet, ajutată de ventilatorul de pe tavan, care se rotea leneș deasupra lor. Așternuturile erau umeze și mototolite. Draperiile erau trase, ținând departe lumina după-amiezii însorite. Pe noptieră ardeau câteva lumânări parfumate, proiectând valuri pâlăitoare de lumină peste crucifixul prins pe perete, pe tapetul cu model floral decolorat.

Atmosfera somnolentă, era înșelătoare. Aveau un termen-limită; aveau o perioadă limitată la dispoziție și doreau cu disperare să stoarcă din ea și ultimul dram de plăcere. Cele două fiice ale ei aveau să se întoarcă de la școală în curând și nu îi plăcea deloc să irosească momentele prețioase pe care le mai aveau cu această discuție dureroasă, pe care o mai avuseseră deja.

Nu era prima oară când el o implorase să divorțeze și să se mărite cu el. Dar ea era catolică. Divorțul nu era o opțiune.

- Mă fac vinovată de adulter, da, spuse ea încet. Dar păcatul meu ne afectează doar pe noi doi. Noi suntem singurii care știm de el. În afară de preotul meu.

- Ai vorbit despre relația noastră la spovedanie?

- Până când am ajuns să spun mereu același lucru. Acum nu mă mai duc la spovedanie. Mi-e prea rușine.

Se ridică în șezut și se trase către marginea patului, cu spatele la el. Părul greu i se lipise, umed, de gât. Oglinda înclinată din colț reflecta exact cum o vedea el. Spatele ei, cu pielea perfectă, se îngusta în dreptul taliei, după care se contopea grațios cu rotunjimea șoldurilor. Chiar la baza coloanei avea două gropițe simetrice.

Nu îi plăcea corpul ei, fiind convinsă că avea șoldurile prea late și coapsele prea groase. Dar se părea că lui îi plăceau formele bogate ale trupului ei și nuanța întunecată a pielii. Nu avea un gust întunecat, îi spusese el o dată. Vorbele pasionale, șoptite în fierbințeala momentelor de plăcere, nu aveau nici o însemnătate, bineînțeles. Cu toate acestea, ea îi prețuise lauda.

El întinse mâna și îi mângâie spatele.

- Să nu-ți fie rușine pentru ceea ce facem. Mă termină când spui că ți-e rușine cu dragostea noastră.

Relația efectivă începuse în urmă cu patru luni. Înainte de asta, petrecuseră câteva luni bune războindu-se chinuitor cu propriile conștiințe. Lucrau la etaje diferite, dar se văzuseră în lifturile blocului zgârie-nori în care se afla sediul firmei. Vorbiseră prima oară în cantina de la subsolul clădirii, când el o împinsese din greșeală,

făcând-o să-și verse cafeaua. Își zâmbiseră mahniti, rostind tot felul de scuze și prezentându-se.

Nu trecuse mult și ajunseseră să își sincronizeze pauzele de prânz și de cafea. Întâlnirile la cantină deveniseră un obicei, care apoi se preschimbăse într-o necesitate. Starea lor de spirit depindea de a se vedea. Sfârșiturile de săptămână le păreau chinuitor de lungi, eternități care trebuiau tolerate până luna, când se puteau întâlni. Începură amândoi să lucreze peste program, pentru a avea parte de câteva momente singuri înainte să plece spre casă.

Într-o seară, când plecau împreună, începuse să plouă. El se oferise să o ducă acasă cu mașina.

Ea refuzase cu o mișcare din cap.

- O să iau autobuzul, ca de obicei. Dar mulțumesc, oricum.

Privindu-se cu regret și dorință, își uraseră noapte bună și se despărțiseră. Strângându-și poșeta la piept cu o mână și ținând o umbrelă inutilă în cealaltă, țâșnise prin potop către stația de autobuz de pe colț.

Stătea încă acolo, rebegită în haina ei subțire când mașina lui se oprise lângă trotuar. Deschisese imediat geamul din dreapta.

- Urcă în mașină. Te rog.

- O să ajungă imediat autobuzul.

- O să te uzi până la piele. Hai, urcă.

- Întârzie câteva minute, atâta tot.

- Te rog.

O implora pentru ceva mai mult decât privilegiul de a o conduce până acasă și amândoi știau asta. Neputând să reziste ispitei, ea se strecurase în mașină când el îi deschisese portiera. Fără vreun alt cuvânt, el o dusesse într-un loc retras din parcul municipal, la mică distanță de centru.

De cum oprise motorul și se întorsese către ea, începură să se sărute cu o foame sălbatică. La prima atingere a buzelor lui, ea își părăsise mental soțul, copiii și convingerile religioase. Era stăpânită de dorințe carnale